

Referat fra turen april 2014

Med på turen var: Holger, Jette, Hanne, Poul Erik, Bente, Nanna, Ann-Marie og Laila

Det er den største tur vi indtil nu har været på, der var rigtigt mange mennesker og opgaver at holde styr på. Det ville være lyv at sige, at det ikke til tider har kostet blod, sved og tårer. Men vi fik nået de mål vi havde sat os, og alle fik den hjælp vi havde planlagt.

Nogle familier havde et helt særligt behov for hjælp og fik derfor tilknyttet en fast sygeplejerske, nogle havde brug for daglig træning med fysioterapeuten, andre en enkelt behandling.

Jeg vil ikke skrive så meget om de 3 fag personers arbejde, jeg syntes deres egne rapporter skal fortælle deres historier.

I oktober havde Andreea og jeg fået den skøre ide, at vi ville starte et gymnastikhold. Det blev sat i søen med stor succes. Der blev arbejdet hårdt og grint en masse, der var dem der virkelig trænede og faktisk viste det sig, at det var så sjovt, at nogle af dem der var nedtrykte fik sig et godt grin. Den sidste dag i Bagaciu lykkedes det os, at få en af de aktive piger til at køre holdet videre. Vi lavede en aftale med Susi om, at de en gang om ugen kunne låne plejehjemmet. Det er mit håb, at når vi kommer igen i

september, så er der stadigvæk gang i gymnastikken.

Stor tak til pigerne for at få drømmen til at blive til virkelighed.

Næste gang tror jeg vi skal prøve at sætte lidt gang i mændene. Borgmesteren drømmer om et aktivitetshus, her kunne der godt laves en petanque bane, men det er først næste gang.

Vi var til møde med borgmesteren, desværre er der ikke de bedste udsigter for vores drøm om et sundheds hus. Hele tiden løber vi ind i mærkelige Rumænske regler og love. Det kan drive mig til vanvid, deres sundhedssystem er så ringe, og så skal gode tiltag drukne i papir nusseri. Der er kommet et andet forslag m.h.t. anvendelse af plejehjemmet, men jeg vil gerne have lov til, at holde kortene tæt til kroppen lidt endnu, umiddelbart er det et godt forslag, men det kræver store overvejelser og forhandlinger. Jeg skal nok vende tilbage når jeg ved noget mere.

Inden vi tog af sted, stod vi jo i den situation, at der var 2 mennesker i Bagaciu der sultede, de opfyldte jo desværre ikke kravene for at få vores hjælp, de var for unge. Der var 2 muligheder enten sagde vi nej og lod dem sejle deres egen sø, hvilket i værste fald kunne koste dem livet. Bestyrelsen var ikke i tvivl, selvfølgelig måtte vi hjælpe og det var medlemmerne heller ikke, hvor var det dejligt at kunne rejse derned, dels med donationer på lommen, men også med en masse medlemmers opbakning.

Nanna gjorde et fantastisk stykke arbejde med pigerne, og efter få dage vendte glæden tilbage i deres øjne. Der blev også knoklet igennem i butikken, vi havde besluttet, at pengene vi tjente samt donationerne vi fik inden vi tog af sted, skulle blive deres mad penge og med 420,00 lei pr. måned, syntes jeg vi gjorde det godt. Det bliver meget spændende at komme igen og se hvordan det er gået.

Hver gang vi kommer derned opdager man altid noget nyt. Denne gang har det handlet en hel del om sorg, noget de har en helt anderledes indgangsvinkel til end vi har. En af pigerne i landsbyen har mistet sin mand for 6 uger siden. Jeg møder hende oppe i butikken og da hun ser mig bryder hun totalt sammen. Hun ikke bare græder hun hulker vildt og uhæmmet, jeg holder naturligvis om hende og trøster hende det bedste jeg har lært. Det er som om hun kun har ventet på os, som om vi er dem der har opskriften på, at få det der gør ondt til at forsvinde. Det er en underlig fornemmelse, hun har en god familie og venner omkring sig, måske har hun brug for at vise omverdenen, at hun er stærk, at hun kan klare det hele. Jeg tror ikke at hun føler dette pres fra os, her skal hun ikke bevise noget.

Lidt det samme sker hos Rusalim og Vilma. Den ene dag bryder hun totalt sammen i mine arme, hun græder vildt og uhæmmet og kan næsten ikke få luft, hendes svigermor kigger på, gør ikke noget, begynder også bare at græde.

Vilma er træt, det er ben hårdt arbejde at passe Rusalim, huset og haven.

Men jeg tro også der er nogle ting der forstærker tristheden og sorgen. Hver gang man kommer derned sidder der altid en eller flere gamle koner og kigger sørgmodigt på Rusi, mens de med tårer i øjnene vender og drejer deres lommetørklæder mellem fingrene.

Der er mørkt i stuen, det er som om det hele emmer af død, men halløj han er ikke død. Jeg ved godt de er triste over hans skæbne, det er vi andre også, men prøv at få lidt glæde ind i hans liv, lad ham se lyset, lad ham mærke solen og vinden, lav lidt fis og ballade med ham, han elsker det.

Jeg prøvede at vise Vilma og Rusi's mor, at man godt kan vaske op sammen, mens man stadig væk underholder ham, han viser interesse når nogle taler sammen. Jeg prøvede også at tale med Vilma om, at

det ikke er så vigtigt, at huset altid er skinnede rent, lav gennemtræk så skal de største nullermænd nok flyve ud, eller sæt de gamle koner til det, så gør de da gavn. Prøv at finde lidt Vilma tid, find en der kan passe ham, læg dig i græsset og kig på himlen, det behøver kun være 5 min. eller gå en tur op til gymnastik, et eller andet hvor det kun handler om Vilma ikke om Rusi.

Jeg havde glædet mig rigtigt meget til at se Rusalim igen, men desværre var det ikke særligt opmuntrende. Han trænede flittigt med Ann-Marie, men han var helt klart blevet dårligere. Det med ja/nej kortene som vi havde stor succes med i oktober, kunne han næsten ikke finde ud af denne gang. Jeg tror desværre kun det går en vej, og det er desværre nedad.

Jeg havde en helt speciel oplevelse denne gang. Vi var besøg hos Ludovica og kom her til at tale om Steluta der døde i januar, de var veninder og næsten naboer. Hun spurgte om vi havde lyst til at komme en tur med på kirkegården, det sagde vi ja til. På vej mod kirkegården mødte vi Stelutas søn, jeg kondolerede og fortalte, at vi var på vej op for at se hans mors grav, det var han også. Vi slog følgeskab med ham. Vi havde ingen blomster med, hvilket ikke var så godt, men i den sidste have før kirkegården, kom vi til at "låne" lidt blomster.

Steluta ligger begravet ved siden af sin mand, på det højeste sted på kirkegården. At stå der med Ludovica i hånden og sige et sidste farvel til Steluta, mens vi kiggede ud over bakkerne og dalene omkring Bagaciu, det er nok den smukkeste oplevelse jeg nogen sinde har haft i Bagaciu.

Ludovica viste mig hendes mands grav, den ligger lige ved siden af Stelutas, det undrede mig, at det var en dobbelt grav, der var 2 ens gravstene og der var navn og billeder på dem begge, det eneste der manglede på den ene grav var døds datoen, pludselig gik det op for mig, det er her Ludovica engang skal hvile, alt var gjort klart, en meget underlig oplevelse.

Vi er jo begyndt at arbejde sammen med den ene af præsterne. Denne gang ville jeg ikke bede om et møde for det var påske og han havde meget travlt i kirken. Jeg havde tænkt lidt over, at det måske var en god ide om vi ikke viste lidt interesse for hans arbejde, så jeg spurgte de andre om de ville med en tur i kirke. Det ville alle.

Crucita som vi jo i september havde sat på mad penge var desværre også en trist historie. Vi gik ned og besøgte hende mange gang, men hun

var som sunket i jorden. Først fik vi at vide, at hun var taget til Ganesti for at passe en handicappet person, men som dagene gik, fik vi flere og flere beretninger om, at hun igen var taget til Italien til sin datter. På

den ene side kan jeg godt forstå hende, det er ikke sjovt at sidde i hendes lille hus, på den anden side fatter jeg hende ikke. Hun har prøvet det så mange gange før. Hun får kun lov til at blive i Italien så længe det passer hendes datter, og når hun smider sin mor ud, er det ikke med en retur billet til Rumænien, det er til et liv som tigger indtil hun har skaffet penge nok til at komme hjem, og så står hun igen uden penge til vådt eller tørt. I september bad vi hende søge socialhjælp, det bekræftede borgmesteren også, at hun havde gjort og hun havde også fået den, MEN hver anden måned skal man henvende sig til det offentlige, ellers mister man retten til socialhjælpen. Crucita havde ikke overholdt denne aftale, og derfor havde de stoppet hendes hjælp.

Som jeg allerede har været lidt inde på, så er der så mange mærkelige love og regler i Rumænien så man er lige ved at blive skør af dem. Vi vidste godt, at Emils kone var blevet fyret som hjælper for Emil. Da vi var til møde med borgmesteren, bad han os se om vi kunne hjælpe Emil og hans kone, det havde vi allerede gjort. Jeg spurgte ham hvorfor hun var blevet fyret, og han forklarede os, at han kun havde et bestemt beløb til dette formål, og hvis der pludselig dukkede en ny sag op, og han allerede havde brugt alle de penge der var til lige dette formål, så måtte han fyre en af dem der fik i forvejen. Igen er systemet til at skribe over, det hænger overhovedet ikke sammen.

Denne gang stiftede vi endnu engang bekendtskab med det Rumænske sygehusvæsen, ikke fordi vi var inde på sygehuset, men fordi en af vores brugere var indlagt. I Rumænien er det så grotesk, at hvis du kommer på sygehuset og er i den ulykkelige situation at du bruger bleer, så er det ikke noget man får på hospitalet, nej det er noget dine pårørende skal sørge for, det samme gælder hvis du skal have medicin, hvis man er heldig har de noget på lager, hvis ikke så må du selv købe det og medbringe det. Det mest groteske er, at den mad de serverer er under al kritik, så skal du have noget ordentligt at spise, eller er du måske kun i stand til at spise flydende kost, så må du medbringe din egen mad.

Borgmesteren havde også en ny sag til os. Jeg har før sagt, at der er en bestemt sengekant i Bagaciu jeg aldrig kommer til at sidde på, nu er der 2. I huset var der pænt ryddet op, men der var en stank, der var så ubeskrivelig, prøv at forestille jer en blanding af tis og en ged der har været død i meget meget lang tid, dertil tilsat en ubeskrivelig hede fra en brænde ovn. Det var så slemt, at stanken hang i næsen i flere timer bagefter. En ting var stanken en anden ting var den forfatning vi fandt familien i. Damens datter på 27 år og dennes lille pige på 5 år boede p.t. i

huset. Datteren var lettere retarderet, hun var gravid, hun fortalte os, at det var hendes sjette barn, de fire af dem havde hun givet væk og kun beholdt datteren på 5 år, den næste der kommer, vil hun beholde. I Bagaciu findes der en socialarbejder, vi mødte ham under vores besøg hos borgmesteren, han er en flink fyr, men hvor er han henne i den her sag, det kan ikke være rigtigt, at man fra kommunens side godt ved hvad der sker, men bare lukker øjnene og håber der kommer en flok danskere forbi og ordner sagerne.

Vi har haft mange mærkelige ting med til Bagaciu, næste gang skal vi have luse shampoo med, jeg kan betro jer, at jeg aldrig i hele mit liv har set så mange lus som i den lille piges hår, de sad skulder ved skulder og ingen af dem turde hoppe af frygt for, at pladsen var taget når de landede igen, det var virkelig ulækkert.

På turen mødte vi også Case fra Holland. Case er gennem de sidste 20 år kommet til Bagaciu med tøj, fødevarer, frø og meget mere. Hans sidste projekt, har været at bygge et nyt hus i Bagaciu, 2 mere er lige nu under opførelse. Husene bliver givet til 2 fattige familier i landsbyen.

Case og jeg fik en lang snak om vores måder at arbejde på. Case får rigtigt mange af sine penge fra indsamlinger i kirkerne i Holland, han fortalte at en enkelt søndag snildt kunne indbringe kr.

7.500,00, bare det var så nemt i Danmark.

Petru har brug for en eller anden form for

køretøj, jeg bad Case om at se om han kunne hjælpe. Vi aftalte at snakkes ved løbende.

Det var påske i Rumænien mens vi var der, og aldrig har vi spist så mange kager, et hvert hus med respekt for sig selv får gjort hovedrent inden påsken og får bagt kager, hvilket vi nød mere end godt af.

Vi blev også begavet med en masse malede påskeæg.

På turen denne gang, blev der fra nogle af deltagerne sat spørgsmålstegn ved, om det er etisk korrekt, at vi offentliggør billeder og personlige oplysninger om de enkelte brugere. Det har aldrig været et problem før, idet vi altid mundtligt har fået lov til dette fra ALLE vores brugere. Denne gang voksede problemet sig rigtigt stort. Dette fik Andreea, Susi og Titi til, at bruge en nat på at studere den Rumænske lovgivning, iflg. lovgivningen er det tilladt, at offentliggøre disse oplysninger når oplysningerne skal bruges til, at skaffe penge til humanitært arbejde.

For at prøve, at gøre alle tilfredse, fandt de en formular til dette formål. Vi besøgte alle vores brugere og forklarede dem problemet og spurgte dem om de ville skrive under, selvfølgelig forklarede vi dem også, at de var i deres gode ret til at sige nej og at et nej ikke ville have indvirkning på den hjælp de modtager. ALLE uden undtagelse underskrev formularen der giver os ret til, at offentliggøre navn, adresse, helbreds oplysninger, foto og videoer.

På vores sidste ture har jeg mange gange tænkt, at hjælpen måske ikke altid behøver at være penge. Måske nogle kunne bruge hjælp til nogle praktiske ting. Dette fik vi afprøvet denne gang, fordi vi havde Poul Erik med. Det var en rigtig god oplevelse, dels er Poul Erik et fantastisk rart menneske, dels har han skruet hænderne rigtigt på. Han har bla. lagt linoleum på hos Moise og Paulina, han har fixet vores hjælpemidler, tryllet

brillestumper om til næsten nye briller, han har fulgt gamle damer til gymnastik og meget andet. Det har været helt fantastisk og absolut noget vi skal overveje at inddrage i vores ture i fremtiden. Desværre havde Poul Erik godt kunnet tænke sig lidt mere arbejde, og det var også meningen, at Crucita skulle have haft noget hjælp, men det var lidt svært at begynde at ordne hendes have eller hendes tag, når hun ikke var hjemme. Stor tak til Poul Erik, hvis du ikke ved hvad du skal lave i september så siger du bare til.

Fordi vi denne gang havde en fysioterapeut med derned, har vi brugt lidt tid på 2 børn som havde brug for vores hjælp. Fordi de er børn har vi valgt ikke at oprette dem som i sag, og valgt ikke at offentliggøre deres navne og billeder. Det håber jeg at alle vi respekterer. I det følgende har jeg valgt at kalde dem barn1 og barn2.

Vi besøgte barn1 og hans familie, han er meget handicappet, men har en fantastisk familie der alle støtter op omkring ham. Som I kan læse i Ann-Marie rapport trænede hun en hel del med ham. Vi spurgte ind til hvordan de klarede at passe ham, de fortalte, at det er hårdt arbejde og at de godt kunne bruge nogle hjælpemidler. En af de ting de ønskede sig var en lift, og når vi skal kan vi arbejde enormt hurtigt, jeg tog kontakt til Jørgen og i løbet af få dage havde Jørgen skaffet en lift, vi har fået selve liften gratis, sejlet har vi fået til ½ pris kr. 900,00, dem skal vi nok finde et eller andet sted. Vores udfordring er nu, at finde nogle der kan fragte det derned for os, helst gratis selvfølgelig.

De mangler også en kørestol til ham, men det er desværre ikke en helt billig sag, for den skal være meget speciel, vi vil gå i gang med at se om vi kan skaffe penge til dette formål.

Han er en klog lille dreng og en rigtig god ide kunne være at prøve at skaffe ham en tablet, det kunne godt give ham nogle gode udfordringer, så sådan en må vi også prøve at finde.

Jeg kan slet ikke stå for denne lille fyr, og mit hjerte smeltede totalt, da han lå og kiggede på mig med sine store brune øjne og sagde "I love you tante Laila" der var kun et rigtigt svar til dette, jeg elsker også dig lille ven.

Barn2 er en pige hvis mor har haft fat i os et par gange og bedt om hjælp, uden at vi rigtigt har kunnet gøre noget. Vi havde en kørestol til børn som Poul Erik fixede og denne kørestol tilbød vi hende, skæbnen ville dog, at hun netop havde fået en. Det var en rigtig god oplevelse at besøge denne familie, for selv om vi ikke kunne hjælpe med noget, så blev hendes mor enormt rørt over, at vi havde tænkt på dem. Nogle gange skal der bare så lidt til, at gøre en stor forskel.

En lang tur er slut, vi har fået udrettet mange gode ting og fået hjulpet en masse mennesker. Vi er trætte og flere af os er blevet syge. Vi er hver især kommet hjem med oplevelser, billeder og indtryk som for evigt har sat sig fast i vores hjerter og som vi i vores rapporter og fortællinger har prøvet at dele med jer.

Tak for turen og tak for jeres indsats.

Laila